

آشنایی با قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی جمهوری اندونزی

کد موضوعی: ۲۸۰

شماره مسلسل: ۹۶۰۶

فروردین ماه ۱۳۸۸

دفتر: مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین

به نام خدا

فهرست مطالب

۱	چکیده
۱	مقدمه
۴	متن قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی
۴	فصل اول - مقررات عمومی
۵	فصل دوم - اصول و اهداف
	فصل سوم - حقوق و وظایف متقاضیان و کاربران اطلاعات عمومی و حقوق و وظایف نهادهای عمومی
۶	فصل چهارم - اطلاعاتی که باید تهیه و اعلام شود
۱۱	فصل پنجم - اطلاعات استثنا شده
۱۵	فصل ششم - سازوکار تحصیل اطلاعات
۱۶	فصل هفتم - کمیسیون اطلاعات
۲۱	فصل هشتم - حل و فصل اعتراض‌ها و مناقشات در کمیسیون اطلاعات
۲۳	فصل نهم - پروتکل قضایی کمیسیون
۲۵	فصل دهم - رسیدگی قضایی و تجدیدنظرخواهی
۲۶	فصل یازدهم - ضمانت اجرای کیفری
۲۸	فصل دوازدهم - مقررات استانی
۲۸	فصل سیزدهم - مقررات مقطعی
۲۸	فصل چهاردهم - سرنوشت مقررات موجود مرتبط با این قانون
۲۹	شرح قانون جمهوری اندونزی، شماره ۱۴، سال ۲۰۰۸، راجع به شفاف‌سازی اطلاعات عمومی

آشنایی با قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی جمهوری اندونزی

شماره ۱۴، سال ۲۰۰۸

وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات جمهوری اندونزی
ترجمه غیررسمی (از زبان اندونزیایی به انگلیسی)

چکیده

با تصویب قانون «انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات» از سوی مجلس شورای اسلامی، دیگر وظیفه مهم حاکمیت ملی، تأمین زیرساخت‌ها و الزامات و همچنین نظارت بر حسن اجرای آن است. در این مقطع، استمرار مطالعات و پژوهش‌ها، به‌ویژه به‌صورت تطبیقی و انعکاس سیاست‌گذاری‌های تقنینی و اجرایی جدید، آن هم از سوی کشورهای که وجوه اشتراک زیادی با ما دارند، سودمند ارزیابی می‌شود. قانون جدیدالتصویب «شفاف‌سازی اطلاعات عمومی» کشور اندونزی که در سی‌ام آوریل ۲۰۰۸ به تصویب رسیده، در همین راستا مدنظر قرار گرفته است. این قانون حاوی نکات سودمند زیادی است که می‌تواند با توجه به اشتراکات فرهنگی، مذهبی و سیاسی فراوان ما با این کشور، در راستای تدوین قوانین مشابه مورد توجه قرار گیرد.

مقدمه

با تصویب قانون «انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات» از سوی مجلس شورای اسلامی، اکنون باید به تأمین الزامات اجرایی و همچنین نظارت همزمان بر حسن اجرای آن اندیشید. به همین منظور، استمرار مطالعات و پژوهش‌ها، به‌ویژه به شکل تطبیقی و انعکاس سیاست‌گذاری‌های تقنینی جدید، آن هم از سوی کشورهای که وجوه اشتراک زیادی با ما دارند، سودمند ارزیابی می‌شود. جمهوری اندونزی، به‌عنوان پرجمعیت‌ترین کشور اسلامی، در سال ۲۰۰۸ میلادی قانون «شفاف‌سازی اطلاعات عمومی» را تصویب کرد. این قانون حاوی مقررات سودمند زیادی است و به‌ویژه به هنگام ملاحظه تطبیقی آن با قانون اخیرالتصویب کشورمان، ویژگی‌های متمایز و برجسته زیادی دارد که از جمله آنها می‌توان به تبیین تفصیلی استثنائات قانونی وارد بر اطلاعات عمومی یا به‌عبارت دیگر همان اطلاعاتی که نباید به عموم ارائه شود و همچنین نهادسازی سلسله‌مراتبی

حاکمیتی اشاره کرد که متأسفانه در قانون ایران به اجمال به این مسائل پرداخته شده است. به طور کلی کشورها می‌کوشند از ظرفیت چنین قوانینی حداکثر بهره‌برداری لازم را به عمل آورند. این‌گونه قوانین نه تنها زیربنای انکارناپذیر مبارزه با معضلات بنیان‌کنی چون «فساد» به‌شمار می‌آیند، بلکه با در دسترس قرارگرفتن هر چه بیشتر اطلاعات، امور اجتماعی با روند بهینه‌تر و مطلوب‌تری انجام خواهد شد. برای مثال، با عنایت به اینکه سال جاری، سال «اصلاح الگوی مصرف» ازسوی مقام معظم رهبری نامیده شده است، در صورتی این مهم تحقق خواهد یافت که داده‌های مورد نیاز برای ارزیابی میزان بهره‌وری امور گوناگون در اختیار کارشناسان ذی‌ربط قرار گیرد و با توسل به معاذیری چون محرمانگی اطلاعات، از ارائه یا انتشار آنها خودداری نگردد.

اطلاعیه رئیس هیئت اطلاعات عمومی اندونزی در مورد قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی

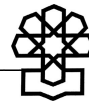
روز سی‌ام آوریل ۲۰۰۸ را می‌توان به‌منزله روزی به یاد ماندنی در سیر تاریخی اصلاحات اندونزی، به‌ویژه در روند مبارزه [برای استیفای] حقوق ملت در عرصه شفاف‌سازی اطلاعات ثبت کرد که در آن قانون شماره ۱۴ این جمهوری به تصویب رسیده است. اگرچه قبل از این قانون نیز، بند «F» اصل ۲۸ قانون اساسی ۱۹۴۵، اندونزی به‌طور اساسی حق هر شهروند اندونزیایی را در جست‌وجو، تحصیل و بهره‌برداری از اطلاعات مرتبط با سعادت‌مندی‌اش تضمین کرده بود.

محتوای اصل قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی، شامل مقررات عمومی درباره اطلاعات و مؤسسات عمومی، حقوق و وظایف آنها، اطلاعاتی که باید ارائه و اعلام شود، اطلاعات عمومی استثنا شده، کمیسیون اطلاعات به‌منزله نهاد مستقل نگهبان این قانون، سازوکار تحصیل اطلاعات و ضمانت اجرای کیفری برای نهاد عمومی و درخواست‌کننده یا کاربر اطلاعات می‌شود.

مطابق این قانون، نهادهای عمومی شامل قوای مجریه، مقننه و قضائیه و سایر دستگاه‌هایی می‌شود که کارکرد و وظیفه اصلی‌شان به عملیات دولتی مربوط می‌شود و تمام یا بخشی از بودجه آنها از درآمد دولتی و بودجه هزینه یا درآمد ناحیه‌ای، بودجه هزینه و کمک‌های عمومی یا خارجی تأمین می‌شود.

با تصویب قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی، امید می‌رود در جامعه، ملت و حاکمیت کنونی اندونزی در راستای آسان‌سازی تحقق حکمرانی خوب^۱ و به‌سوی جامعه‌ای سعادت‌مند تغییرات مبنایی رخ دهد. [در اینجا] مشارکت ملت یک نیاز اساسی به‌شمار می‌آید و از تغییر ذهنیت هر دو گروه حاکمیت و جامعه برای استقرار ابرساختار^۲ و زیرساختاری^۳ آغاز می‌شود که از تحقق

1. Good Governance
2. Superstructure
3. Infrastructure

خدمات سودمند [ارائه] اطلاعات عمومی پشتیبانی می‌کند.

در همین حال هیئت اطلاعات عمومی وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات اندونزی می‌کوشد ضرورت این قانون را برای مردم با انتشار آن به شکل کتاب جیبی آشکار کند تا خواندن و درک آن آسان شود.

رئیس هیئت اطلاعات عمومی^۱

سوپراواتو^۲

توصیه رئیس جمهور اندونزی در مورد ضرورت تصویب قانون شفاف‌سازی اطلاعات

عمومی

با عنایت خداوند متعال

رئیس جمهور اندونزی

با توجه به اینکه:

الف) اطلاعات نیاز اساسی هر فرد برای پیشرفت شخصی و محیط اجتماعی‌اش به‌شمار می‌آید و به بخش مهمی از [ویژگی] انعطاف‌پذیری جامعه تبدیل شده است.

ب) حق دستیابی به اطلاعات، یک حق بشری است و شفاف‌سازی اطلاعات عمومی یکی از ویژگی‌های مهم یک کشور مردم‌سالار به‌شمار می‌آید که حاکمیت ملت را برای تحقق حکمرانی خوب پایدار می‌سازد.

پ) شفاف‌سازی اطلاعات عمومی ابزاری برای بهینه‌سازی کنترل عمومی بر کارهای حاکمیتی و سایر نهادهای عمومی و هرچیزی به‌شمار می‌آید که بر منافع عمومی تأثیر می‌گذارد.

ت) مدیریت اطلاعات عمومی یکی از اقدامات برای پیشرفت جامعه آگاه به‌شمار می‌آید.

ث) برپایه ملاحظات فوق، ضروری است قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی تصویب شود.

مرجع: اصل‌های ۲۰، ۲۱، بند «۲۸F» و بند «۲۸J» قانون اساسی ۱۹۴۵.

به‌موجب تأیید عمومی

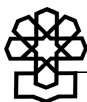
مجلس نمایندگان جمهوری اندونزی و رئیس جمهور اندونزی

تصریح شد:

قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی

1. Public Information Board, Chairman

2. Suprawato

متن قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی

فصل اول - مقررات عمومی

ماده (۱)

واژگان به‌کار رفته در این قانون معانی ویژه ذیل را دارند:

۱. اطلاعات، توصیف، بیان، ایده و نشانه‌ای است که ارزش، معنا و پیامی را به شکل داده، واقعیت یا توضیحی دربردارد که می‌توان دید، شنید و خواند. به‌گونه‌ای که در بسته‌ها و شکل‌های گوناگون، همسو با توسعه فناوری اطلاعات و ارتباطات به‌صورت الکترونیکی یا غیر آن ارائه می‌شود.
۲. اطلاعات عمومی،^۱ اطلاعاتی است که توسط نهاد عمومی مرتبط با کارگزاران حاکمیتی یا فعالیت دولتی و یا کارگزاران و فعالیت سایر نهادهای عمومی که با این قانون و سایر اطلاعات مرتبط با منافع عمومی ارتباط دارند، تولید، ذخیره، مدیریت، ارسال یا دریافت می‌شود.
۳. نهادهای عمومی،^۲ قوای مجریه، مقننه و قضائیه و سایر دستگاه‌هایی هستند که کارکرد و وظیفه اصلی‌شان به امور حاکمیتی مربوط می‌شود و تمام یا بخشی از بودجه‌شان از درآمد دولت و بودجه هزینه یا درآمد ناحیه یا بودجه هزینه و کمک‌های عمومی یا خارجی تأمین می‌شود.
۴. کمیسیون اطلاعات،^۳ نهاد مستقلی است که اجرای این قانون را به عهده دارد و رویه اجرای آن، رهنمود فنی راجع به خدمات اطلاعات عمومی استاندارد را تعریف و مناقشه اطلاعات عمومی را از طریق میانجیگری یا دادرسی غیرترافعی^۴ حل و فصل می‌کند.
۵. مناقشه اطلاعات عمومی،^۵ مناقشه‌ای است که میان نهادهای عمومی و کاربران اطلاعات عمومی بر سر حق تحصیل و استفاده از اطلاعات برپایه قانون رخ می‌دهد.
۶. میانجیگری،^۶ حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی میان طرفین از طریق میانجیگری کمیسیون اطلاعات است.
۷. دادرسی،^۷ فرایند حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی میان طرفین است که توسط کمیسیون اطلاعات تعریف می‌شود.
۸. مراجع ذی‌صلاح عمومی،^۸ افرادی هستند که برای تصدی مناصب یا سمت‌های نهادهای

1. Public Information
2. Public Institutions
3. Information Commission
4. Non-litigation Adjudication
5. Public Information Conflict
6. Mediation
7. Adjudication
8. Public Authorities

عمومی انتخاب و منصوب می‌شوند.

۹. مراجع ذی‌صلاح مدیریت اطلاعات و مستندسازی،^۱ مراجعی هستند که در بخش ذخیره‌سازی، مستندسازی، ارائه یا خدمت‌رسانی اطلاعات در نهادهای عمومی مسئولیت دارند.
۱۰. هر شخص،^۲ فرد یا گروهی از افراد، شخص حقوقی یا نهاد عمومی موردنظر این قانون است.

۱۱. کاربران اطلاعات عمومی،^۳ افرادی هستند که طبق این قانون از اطلاعات عمومی استفاده می‌کنند.

۱۲. متقاضیان اطلاعات عمومی،^۴ شهروندان اندونزیایی یا اشخاص حقوقی اندونزیایی هستند که اطلاعات عمومی را طبق ضوابط این قانون درخواست می‌کنند.

فصل دوم - اصول و اهداف

بخش اول - اصول

ماده (۲)

۱. تمامی اجزای اطلاعات عمومی ماهیت آشکار دارند و کاربران اطلاعات عمومی می‌توانند به آنها دست یابند.
۲. اطلاعات عمومی که استثناء شده‌اند، باید ماهیت بسیار مضیق و محدودی داشته باشند.
۳. تمامی اجزای اطلاعات عمومی باید فوراً، بموقع، بدون هزینه و آسان در دسترس متقاضیان اطلاعات عمومی قرار گیرد.
۴. اطلاعات استثناء شده عمومی باید مطابق قانون، تناسب و برپایه منافع عمومی و متعاقب آزمون پیامدهای ارائه اطلاعات به عموم مردم و پس از ملاحظه دقیق این موضوع که محفوظ داشتن اطلاعات عمومی می‌تواند منافع بیشتری را در مقایسه با افشای اطلاعات یا سایر موارد تأمین کند، سری اعلام شود.

1. Information and Documentation Management Authorities
2. Anybody
3. Public Information Users
4. Public Information Requesters
5. Appropriateness

بخش دوم - اهداف

ماده (۳)

اهداف این قانون عبارتند از:

- a. تضمین حق آگاهی شهروندان از ساختار، برنامه‌ها، پیشرفت تصمیم‌گیری و استدلال‌های راجع به سیاست‌گذاری عمومی^۱،
- b. تشویق به مشارکت عمومی در فرایند تصمیم‌سازی سیاست‌گذاری عمومی،
- c. افزایش مشارکت عمومی در تصمیم‌سازی سیاست‌گذاری عمومی و مدیریت خوب^۲ نهادهای عمومی،
- d. ایجاد حکمرانی خوب، شفاف، کارآمد و اثربخش، پاسخ‌گو و مسئول،
- e. ارتقای دانش و آموزش ملت؛ و/یا،
- f. ارتقای مدیریت و خدمات اطلاعات در محیط نهادهای عمومی ارائه خدمات باکیفیت اطلاعات.

فصل سوم - حقوق و وظایف متقاضیان و کاربران اطلاعات عمومی و حقوق و وظایف نهادهای عمومی

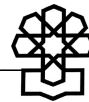
بخش نخست - حقوق متقاضیان اطلاعات عمومی

ماده (۴)

۱. هر شخص حق دارد اطلاعات عمومی را مطابق ضوابط این قانون تحصیل کند.
۲. هر شخص حق دارد:
 - a. اطلاعات عمومی را ببیند و از آن آگاه شود،
 - b. در نشست‌های عمومی علنی برای تحصیل اطلاعات عمومی حضور یابد،
 - c. نسخه‌هایی از اطلاعات عمومی را به‌موجب درخواست مطابق مقررات این قانون به‌دست آورد؛ و/یا،
 - d. اطلاعات عمومی را مطابق مقررات قانونی منتشر کند.
۳. متقاضی اطلاعات عمومی حق دارد درخواست اطلاعات عمومی را با ارائه دلایل تقدیم کند.
۴. چنانچه تحصیل اطلاعات عمومی به‌موجب مقررات این قانون با مشکل مواجه شود، متقاضیان اطلاعات عمومی حق دارند نزد دادگاه اقامه دعوا کنند.

1. Public Policy

2. Good Management

بخش دوم - وظایف کاربران اطلاعات عمومی

ماده (۵)

۱. کاربران اطلاعات عمومی موظفند اطلاعات عمومی را طبق مقررات قانونی استفاده کنند.
۲. کاربران اطلاعات عمومی موظفند منبع تحصیل اطلاعات عمومی را اعلام کنند، چه برای استفاده شخصی و چه برای انتشار طبق مقررات قانونی.

بخش سوم - حقوق نهادهای عمومی

ماده (۶)

۱. نهادهای عمومی حق دارند از ارائه اطلاعات استثنای شده طبق مقررات قانونی خودداری کنند.
۲. نهادهای عمومی حق دارند هر زمان که ارائه اطلاعات عمومی با مقررات قانونی مغایرت دارد، خودداری کنند.
۳. نهادهای عمومی حق ندارند اطلاعات عمومی ذیل را ارائه دهند:
 - a. اطلاعاتی که برای حاکمیت زیان‌بار است،
 - b. اطلاعات مربوط به حمایت از کسب‌وکار در برابر رقابت ناسالم کسب‌وکار،
 - c. اطلاعات مرتبط با حقوق اشخاص،
 - d. اطلاعات محرمانه؛ و/یا،
 - e. اطلاعات عمومی درخواست شده‌ای که مدیریت یا مستند نشده باشد.

بخش چهارم - وظایف نهادهای عمومی

ماده (۷)

۱. نهادهای عمومی موظفند اطلاعات عمومی تحت صلاحیتشان را برای درخواست‌کنندگان اطلاعات عمومی، آماده، تأمین و/یا ارائه کنند، مگر اینکه مطابق مقررات قانونی استثنای شده باشد.
۲. نهادهای عمومی موظفند اطلاعات عمومی را به‌طور دقیق، صحیح و عاری از گمراه‌کنندگی تهیه کنند.
۳. به‌منظور انجام وظایف مندرج در بند «۲»، نهادهای عمومی باید نظام اطلاعات و مستندسازی را برای مدیریت مطلوب و کارآمد اطلاعات عمومی پایه‌ریزی کنند و توسعه دهند تا به آسانی در دسترس قرار گیرد.
۴. نهادهای عمومی موظفند نکات راجع به سیاست‌گذاری‌های به‌عمل آمده را به‌صورت مکتوب و به‌منظور اجرای حقوق راجع به اطلاعات عمومی اشخاص تهیه کنند.
۵. نکات مندرج در بند «۴» شامل مواردی از قبیل ملاحظات سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی و همچنین ملاحظات امنیت و دفاع ملی می‌شود.

ماده (۸)

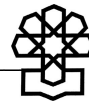
وظایف نهادهای عمومی راجع به پیشبرد [امور] و مستندسازی اطلاعات عمومی باید برپایه مقررات قانونی باشد.

فصل چهارم - اطلاعاتی که باید تهیه و اعلام شود**بخش نخست - اطلاعاتی که باید به طور دوره‌ای تهیه و اعلام شود****ماده (۹)**

۱. نهادهای عمومی موظفند به طور دوره‌ای اطلاعات عمومی را اعلام کنند.
۲. اطلاعات عمومی مندرج در بند «۱» شامل اطلاعات ذیل می‌شود:
 - a. اطلاعات راجع به نهادهای عمومی،
 - b. اطلاعات راجع به فعالیت‌ها و امور نهادهای عمومی مورد نظر،
 - c. اطلاعات راجع به اظهارنامه مالی؛ و/یا،
 - d. سایر اطلاعاتی که در مقررات قانونی پیش‌بینی شده است.
۳. مسئولیت ارائه و انتشار اطلاعات عمومی مندرج در بند «۲» باید حداکثر ظرف شش ماه انجام شود.
۴. مسئولیت انتشار اطلاعات عمومی مندرج در بند «۱» باید به شکل دسترس‌پذیر برای مردم و به زبانی که درک آن آسان است، انجام شود.
۵. شیوه مندرج در بند «۴» باید توسط مدیر اطلاعات و مستندسازی نهاد عمومی مورد نظر بیشتر تعریف شود.
۶. کمیسیون رهنمون فنی اطلاعات موظف است مقررات بیشتری را درباره الزام نهادهای عمومی به ارائه و انتشار دوره‌ای اطلاعات عمومی طبق بندهای «۱»، «۲» و «۳» وضع کند.

بخش دوم - اطلاعاتی که باید فوراً اعلام شود**ماده (۱۰)**

۱. نهادهای عمومی باید فوراً اطلاعاتی که تهدید علیه زندگی افراد بسیار و نظم عمومی به‌شمار می‌آید را اعلام کنند.
۲. مسئولیت انتشار اطلاعات عمومی مندرج در بند «۱» باید به شکل دسترس‌پذیر برای مردم و زبانی که درک آن آسان است انجام شود.

بخش سوم - اطلاعاتی که باید در هر زمان اعلام شود

ماده (۱۱)

۱. نهادهای عمومی باید اطلاعات عمومی ذیل را در هر زمان ارائه دهند:
 - a. فهرست تمامی اطلاعات عمومی مشمول [نهادهای] ذیصلاح به جز اطلاعات استثنا شده،
 - b. تصمیمات نهاد عمومی به همراه ملاحظات راجع به آنها،
 - c. تمامی سیاست‌های موجود به همراه اسناد پشتیبان،
 - d. برنامه کاری پروژه شامل پیش‌بینی هزینه سالیانه نهاد عمومی،
 - e. توافق نهاد عمومی با اشخاص ثالث،
 - f. اطلاعات و سیاست‌های اتخاذ شده مراجع ذیصلاح عمومی در نشست‌های عمومی علنی،
 - g. رویه عملیاتی کارکنان نهاد عمومی درباره خدمات عمومی؛ و/یا،
 - h. گزارش‌های راجع به خدمات عمومی دسترسی به اطلاعات مطابق این قانون.
۲. اطلاعات عمومی که به‌طور علنی برای عموم و برپایه سازوکار اعتراض و/یا حل و فصل مناقشات مطابق مواد (۴۹) و (۵۰) اعلان می‌شود، باید به‌عنوان اطلاعات عمومی در دسترس کاربران اطلاعات عمومی اعلام شود.
۳. کمیسیون رهنمون فنی اطلاعات موظف است درباره وظایف نهادهای عمومی درخصوص ارائه اطلاعات عمومی در دسترس برای کاربران اطلاعات عمومی، مطابق بندهای «۱» و «۲» مقررات بیشتری وضع کند.

ماده (۱۲)

- نهادهای عمومی موظفند هر ساله خدمات اطلاعات خود مشتمل بر موارد ذیل را اعلان کنند:
- a. تعداد درخواست‌های اطلاعات دریافت شده،
 - b. زمان مورد نیاز برای پاسخ‌گویی نهاد عمومی به هریک از درخواست‌های اطلاعات،
 - c. حجم اطلاعات اعطا و رد شده؛ و/یا،
 - d. دلایل رد درخواست اطلاعات.

ماده (۱۳)

۱. به‌منظور انجام خدمات سریع، دقیق و آسان اطلاعات، باید:
 - a. مدیر ذیصلاح اطلاعات و مستندسازی منصوب شود.
 - b. به‌منظور ارائه سریع، آسان و مطلوب در راستای رهنمود فنی استاندارد خدمات اطلاعات

عمومی لازم‌الاجرا در سطح ملی، یک نظام تأسیس و نهادینه شود.
۲. مدیر ذی‌صلاح اطلاعات و مستندسازی مندرج در بند «۱-الف» باید از معاضدت رسمی کاربردی برخوردار باشد.

ماده (۱۴)

اطلاعاتی که باید توسط شرکت‌های دولتی، ناحیه‌ای و/یا سایر کسب‌وکارهای در مالکیت دولت طبق این قانون ارائه شود، عبارتند از:

- a. نام و محل، اهداف و انواع کسب‌وکارها، مدت زمان تأسیس و میزان سرمایه دولت،
- b. نام کامل تمامی سهامداران، هیئت مدیره و اعضای کمیسیون شرکت،
- c. گزارش‌های سالیانه، اظهارنامه‌های مالی، اظهارنامه‌های سود و زیان و گزارش‌های راجع به مسئولیت اجتماعی شرکت که حسابرسی شده است،
- d. دیدگاه‌های حسابرسان برون‌سازمانی، نهادهای ارزیاب اعتبار و سایر نهادهای ارزیاب،
- e. نظام اعطای پاداش به اعضای کمیسیون/ناظران و مدیران،
- f. سازوکار گزینش مدیران و هیئت کمیسرها/ناظران،
- g. پرونده‌های حقوقی مفتوح برپایه مقررات قانونی درخصوص اطلاعات عمومی،
- h. رویه اجرایی راهبری خوب^۱ شرکت برپایه اصول شفافیت، پاسخ‌گویی، مسئولیت‌پذیری، استقلال و متناسب بودن،
- i. اعلان صدور تعهداتی که می‌تواند در ردیف وام‌ها قرار گیرد،
- j. جایگزینی حسابدارهایی که شرکت را حسابرسی می‌کنند،
- k. تغییر سال مالی شرکت،
- l. اقدامات واگذار شده از سوی دولت و/یا الزام عمومی یا یارانه،
- m. سازوکار تأمین کالا و خدمت‌رسانی؛ و/یا،
- n. سایر اطلاعاتی که به موجب قانون به شرکت‌های دولتی/ناحیه‌ای مربوط می‌شود.

ماده (۱۵)

اطلاعات عمومی که باید توسط جناح‌های سیاسی به موجب این قانون ارائه شود عبارتند از:
a. ساختار و اهداف،
b. برنامه‌های عمومی و فعالیت‌های جناح سیاسی،

- c. نام، آدرس و ساختار رهبری و تغییرات،
d. مدیریت و استفاده از بودجه دریافتی از درآمد و هزینه دولتی و/یا درآمد و هزینه ناحیه‌ای،
e. سازوکار تصمیم‌گیری جناح،
f. تصمیمات جناح: نتیجه گردهمایی ملی و سایر تصمیماتی که به موجب قانون و مقررات
فروقانونی جناح برای عموم آشکار است؛ و/یا،
g. سایر اطلاعاتی که به موجب قانون شامل جناح‌های سیاسی می‌شود.

ماده (۱۶)

- اطلاعات عمومی که باید توسط سازمان‌های غیردولتی مطابق این قانون ارائه شوند عبارتند از:
- a. ساختار و اهداف،
b. برنامه‌ها و فعالیت‌های سازمان‌ها،
c. نام، آدرس و ساختار رهبری و تغییرات،
d. مدیریت و استفاده از بودجه دریافتی از درآمد و هزینه دولتی و/یا درآمد و هزینه ناحیه‌ای
و کمک‌های عمومی و/یا خارجی،
e. سازوکار تصمیم‌گیری سازمان،
f. تصمیم‌های سازمان‌ها؛ و/یا،
g. سایر اطلاعاتی که به موجب قانون مقرر شده است.

فصل پنجم - اطلاعات استتفا شده

ماده (۱۷)

- نهادهای عمومی باید آشکارا در دسترس متقاضیان اطلاعات عمومی باشند تا آنها اطلاعات عمومی
را به دست آورند، مگر اینکه:
- a. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان، فرایند اجرای قانون را مختل کند؛ مانند:
۱. فرایند نظارت و تحقیق جرائم مختل شود،
 ۲. هویت مطلعان، گزارشگران، شهود و/یا قربانیانی که از وقوع جرم آگاهی دارند افشا شود،
 ۳. داده‌ها و برنامه‌های خبرگیری کیفری مربوط به پیشگیری و مدیریت انواع جرم فراملی افشا شود،
 ۴. سلامت و زندگی مجریان قانون و/یا خانواده‌شان به خطر افتد؛ و/یا،
 ۵. امنیت تجهیزات، امکانات و/یا زیرساخت‌های مجریان قانون به خطر افتد.
- b. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان، منفعت ناشی از حمایت از حقوق مالکیت

فکری و حمایت در برابر رقابت کسب‌وکار ناسالم را مختل کند.

c. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان، نظام دفاعی و امنیتی کشور را به خطر اندازد؛ مانند:

۱. اطلاعات راجع به راهبرد، حفاظت اطلاعات، عملیات، تدابیر و فنون مربوط به اجرای نظام دفاع و امنیت ملی که شامل مراحل برنامه‌ریزی، اجرا و اتمام یا ارزیابی تهدید داخلی یا طرف‌های خارجی می‌شود،

۲. مستندات حاوی راهبرد، حفاظت اطلاعات، عملیات، تدابیر و فنون مربوط به اجرای نظام دفاع و امنیت ملی که شامل مراحل برنامه‌ریزی، اجرا و اتمام یا ارزیابی می‌شود،
۳. تعداد، ترکیب، اعزام یا تغییر مکان نیروها و ظرفیت اجرای نظام دفاع و امنیت ملی و برنامه توسعه آن،

۴. تصویر و داده‌های راجع به وضعیت و موقعیت پایگاه/تأسیسات نظامی،

۵. داده‌های راجع به تخصیص نیرو و ظرفیت دفاعی کشور خارجی که شامل تمامی اقدامات و/یا نشانه‌های کشوری می‌شود که می‌تواند حاکمیت متحد ملی جمهوری اندونزی و/یا داده‌های مربوط به مشارکت نظامی با سایر کشورهایی که به‌طور محرمانه یا خیلی محرمانه توافق شده‌اند، به خطر افتد،

۶. نظام رمزگذاری ملی؛ و/یا،

۷. نظام حفاظت از اطلاعات ملی.

d. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان می‌تواند ثروت طبیعی اندونزی را افشا کند.

e. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان می‌تواند برای انعطاف‌پذیری اقتصاد ملی زیان‌بار باشد:

۱. برنامه نخستین فروش یا خرید پول داخلی یا خارجی، سهام‌ها و دارایی‌های حیاتی متعلق به دولت،

۲. برنامه نخستین تنظیم نرخ بهره، سود بانکی و الگوی عملیاتی نهادهای مالی،

۳. برنامه نخستین تنظیم نرخ سود بانکی، وام دولتی، اصلاح تعرفه مالیات یا سایر درآمدهای دولتی/ناحیه‌ای،

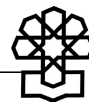
۴. برنامه نخستین فروش یا خرید وام یا اموال،

۵. برنامه نخستین سرمایه‌گذاری خارجی،

۶. فرایند و نتیجه نظارت بر بانک‌ها، شرکت‌های بیمه یا سایر نهادهای مالی؛ و/یا،

۷. سایر موارد مرتبط با چاپ اسکناس.

f. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان، برای منافع ناشی از روابط بین‌المللی

زیان بار باشد:

۱. موضع، توان چانه‌زنی و راهبردی که از سوی دولت درباره مذاکرات بین‌المللی اتخاذ شده است،
۲. مکاتبات دیپلماتیک بین‌المللی،
۳. نظام ارتباط و رمزگذاری که در روابط بین‌المللی به کار می‌رود؛ و/یا،
۴. صیانت و امنیت زیرساخت راهبردی فرامرزی اندونزی،
- g. آشکار شدن اطلاعات عمومی به افشای محتوای اقدام معتبری می‌انجامد که خواسته نهایی یک شخص است.

h. آشکار شدن و ارائه اطلاعات عمومی به متقاضیان، به افشای اسرار شخصی می‌انجامد؛ مانند:

۱. پیشینه و وضعیت اعضای خانواده،
۲. پیشینه، وضعیت درمان، سلامت جسمی و روانی فرد،
۳. وضعیت مالی، دارایی‌ها، درآمد و حساب بانکی شخص،
۴. نتایج ارزیابی توانایی جسمی و ذهنی فرد و توصیه راجع به آن،
۵. یادداشت‌های راجع به شخصیت فرد درخصوص فعالیت‌های آموزشی رسمی و غیررسمی‌اش.

- a. یادداشت‌ها یا نامه‌های درون یا بین نهادهای عمومی که ماهیت سری دارند، مگر اینکه به نحو دیگری برپایه تصمیم کمیسیون اطلاعات یا دادگاه احراز شود.
- z. اطلاعاتی که نمی‌توان برپایه مقررات قانونی افشا کرد.

ماده (۱۸)

۱. اطلاعات ذیل اطلاعات عمومی استثنای شده به‌شمار نمی‌آیند:

- a. تصمیمات دادگاه،
- b. تأییدها، تصمیم‌ها، مقررات، نامه‌های گردش یا سایر خط‌مشی‌های درون یا برون‌سازمانی الزام‌آور یا اختیاری و ملاحظات نهادهای مجری قانون،
- c. دستور به توقف تحقیق یا رسیدگی،
- d. برنامه بودجه سالیانه نهادهای مجری قانون،
- e. اظهارنامه‌های مالی سالیانه نهادهای مجری قانون،
- f. گزارش راجع به بازگرداندن پول فاسد؛ و/یا،
- g. سایر اطلاعات مندرج در بند «۲» ماده (۱۱).

۲. علاوه بر سایر موارد، در شرایط زیر اطلاعات مندرج در بندهای «g» و «h» ماده (۱۷)، مشمول

اطلاعات عمومی استثنا شده نخواهد شد:

- a. ذی‌نفعان اطلاعات سری، رضایت مکتوب مبنی بر افشای آنها داده باشند.
- b. افشا به موضع یک فرد در قبال سمت‌های عمومی مربوط باشد.
۳. درخصوص تحقیق پرونده‌های کیفری در محاکم حقوقی، رئیس پلیس جمهوری اندونزی، دادستان کل، رئیس دیوان عالی، رئیس کمیسیون مبارزه با فساد و/یا مدیران سایر نهادهای مجری قانون که به‌موجب قانون ذی‌صلاح به‌شمار می‌آیند، می‌توانند اطلاعات استثنا شده مندرج در بندهای «a» تا «d» و «j» این ماده را افشا کنند.
۴. افشای اطلاعات استثنا شده مندرج در بند «۳» باید به‌موجب تأیید درخواست به‌عمل آمده توسط رئیس جمهور باشد.
۵. تأیید درخواست مندرج در بندهای «۳» و «۴»، درباره دعوی حقوقی مطروحه مرتبط با امور مالی یا اموال نزد محاکم است؛ این درخواست باید به دادستان کل تقدیم شود تا به‌عنوان مدعی‌العموم به رئیس جمهور تسلیم کند.
۶. تأیید کتبی مندرج در بندهای «۳» تا «۵» باید به رئیس پلیس جمهوری اندونزی، دادستان کل، رئیس دیوان عالی، رئیس کمیسیون مبارزه با فساد و/یا مدیر سایر نهادهای مجری قانون و رئیس دیوان عالی تقدیم شود.
۷. با توجه به موضوع امنیت و دفاع ملی و همچنین امنیت عمومی، رئیس جمهور می‌تواند درخواست افشای اطلاعات استثنا شده مندرج در بندهای «۳» تا «۵» را رد کند.

ماده (۱۹)

مدیر ذی‌صلاح اطلاعات و مستندسازی در هر نهاد عمومی موظف است نتیجه به‌دست آمده طبق ماده (۱۷) را با دقت کامل پیش از اظهار استثنا بودن اطلاعات عمومی مورد نظر از دسترسی عمومی مورد ارزیابی قرار دهد.

ماده (۲۰)

۱. استثنای مندرج در بندهای «a» تا «f» ماده (۱۷) ماهیت دائمی ندارند.
۲. مقررات بیشتر درخصوص دوره استثنا به‌موجب آیین‌نامه‌های دولتی وضع خواهند شد.

فصل ششم - سازوکار تحصیل اطلاعات

ماده (۲۱)

سازوکار تحصیل اطلاعات عمومی باید برپایه اصل سرعت، به موقع و ارزان بودن باشد.

ماده (۲۲)

۱. درخواست‌کنندگان اطلاعات عمومی می‌توانند درخواست تحصیل اطلاعات عمومی را به نهاد عمومی مربوط به شکل مکتوب یا غیر آن تقدیم کنند.
۲. نهاد عمومی باید نام و آدرس درخواست‌کننده اطلاعات عمومی، موضوع و قالب اطلاعات و شیوه ارائه اطلاعات به درخواست‌کننده اطلاعات عمومی را ثبت کند.
۳. نهاد عمومی باید درخواست اطلاعات عمومی که به‌طور مکتوب مطرح نشده را بنویسد.
۴. نهاد عمومی باید علامتی را به نشانه پذیرش درخواست اطلاعات عمومی مندرج در بندهای «۱» و «۳» در قالب شماره ثبت در زمان دریافت درخواست ارائه دهد.
۵. درخصوص درخواست‌هایی که مستقیماً یا از طریق نامه الکترونیکی مطرح می‌شود، شماره ثبت در زمان پذیرش درخواست ارائه خواهد شد.
۶. درخصوص درخواست‌هایی که از طریق نامه مطرح می‌شود، شماره ثبت می‌تواند در زمان تحویل اطلاعات نیز ارائه شود.
۷. حداکثر ظرف ده روز کاری از زمان دریافت درخواست، نهاد عمومی مورد نظر باید اطلاعات مکتوب ذیل را ارائه دهد:
 - a. اطلاعات درخواست شده تحت کنترل نهاد قرار دارد یا خیر،
 - b. چنانچه اطلاعات درخواست شده تحت کنترل نهاد عمومی نیست، در حالی که از وجود آن آگاهی دارد، موظف است نهاد عمومی [مربوط] را از اطلاعات عمومی تحت کنترلش آگاه کند،
 - c. پذیرش یا رد درخواست، به‌موجب استدلال‌های مندرج در ماده (۱۷) خواهد بود،
 - d. در جایی که تمام یا بخشی از درخواست پذیرفته می‌شود، اطلاعات باید پیوست شود،
 - e. در جایی که سند حاوی مفادی است که طبق ماده (۱۷) استثناً به‌شمار می‌آید، اطلاعات مذکور را می‌توان به‌همراه استدلال‌ها و مفاد آن دسترس‌ناپذیر کرد،
 - f. رسانه انتقال و قالب اطلاعاتی که ارائه خواهد شد؛ و/یا،
 - g. هزینه و شیوه پرداخت تحصیل اطلاعات درخواست شده.
۸. نهاد عمومی مورد نظر می‌تواند با ارائه استدلال‌ها به شکل مکتوب، زمان ارسال ابلاغیه مندرج

در بند «۷» را حداکثر تا ۷ روز کاری به تعویق بیندازد.

فصل هفتم - کمیسیون اطلاعات

بخش نخست - کارکرد

ماده (۲۳)

کمیسیون اطلاعات، نهاد مستقلی است که اجرای این قانون و رویه اجرایی آن عهده دارد و رهنمود فنی را به منظور استانداردسازی خدمات اطلاعات عمومی، وضع و مناقشه اطلاعات عمومی را از طریق میانجیگری و/یا دادرسی غیرترافعی حل و فصل می‌کند.

بخش دوم - ترکیب

ماده (۲۴)

۱. کمیسیون اطلاعات از کمیسیون مرکزی اطلاعات، کمیسیون‌های استانی اطلاعات و در صورت نیاز، کمیسیون ناحیه‌ای/شهری اطلاعات تشکیل می‌شود.
۲. کمیسیون مرکزی اطلاعات در پایتخت قرار دارد.
۳. کمیسیون استانی اطلاعات در مرکز هر استان و کمیسیون ناحیه‌ای/شهری اطلاعات در مرکز ناحیه/شهر قرار دارد.

بخش سوم - ساختار

ماده (۲۵)

۱. اعضای کمیسیون مرکزی اطلاعات شامل ۷ نفر می‌شود که نمایندگان دولت و مردم به‌شمار می‌آیند.
۲. اعضای کمیسیون استانی اطلاعات شامل ۵ نفر می‌شود که نمایندگان دولت و مردم به‌شمار می‌آیند.
۳. کمیسیون اطلاعات توسط رئیس و نایب رئیس که عضو آن به‌شمار می‌آیند اداره می‌شود.
۴. رئیس و نایب رئیس از میان و توسط اعضای کمیسیون انتخاب می‌شوند.
۵. انتخابات مندرج در بند «۴» با بررسی دقیق تمامی اعضای کمیسیون اطلاعات و در جایی به‌عمل خواهد آمد که امکان دستیابی به اجماع وجود ندارد؛ انتخابات با رأی‌گیری انجام خواهد شد.

بخش چهارم - وظایف

ماده (۲۶)

۱. وظایف کمیسیون اطلاعات عبارتند از:

- a. دریافت، بررسی دقیق و تصمیم‌گیری درباره درخواست حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی از طریق میانجیگری و/یا رسیدگی غیرترافعی که توسط درخواست‌کنندگان اطلاعات عمومی و برپایه استدلال‌های مندرج در این قانون مطرح می‌شود،
- b. تأیید خطمشی کلی راجع به خدمات اطلاعات عمومی،
- c. تأیید رهنمودهای اجرایی و فنی.

۲. وظایف کمیسیون مرکزی اطلاعات عبارتند از:

- a. تأیید رویه اجرایی حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی از طریق میانجیگری و/یا دادرسی غیرترافعی،
- b. دریافت، بررسی دقیق و تصمیم‌گیری درباره مناقشه‌های اطلاعات عمومی در نواحی نزد کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون ناحیه‌ای/شهری تأسیس شده اطلاعات،
- c. تسلیم گزارش‌های راجع به اجرای وظایف خود مطابق این قانون به رئیس جمهور و مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی به‌طور سالیانه یا هر زمان که درخواست شود.
- ۳. کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون ناحیه‌ای/شهری اطلاعات موظفند مناقشه‌های اطلاعات عمومی در نواحی خود را دریافت و به‌طور دقیق بررسی کنند و از طریق میانجیگری و/یا دادرسی غیرترافعی راجع به آنها تصمیم‌گیری کنند.

بخش پنجم - اختیارات

ماده (۲۷)

۱. کمیسیون اطلاعات در عمل به وظایف خود اختیارات ذیل را دارد:

- a. فراخوان و/یا گردهم آوردن طرف‌های مناقشه در یک نشست،
- b. درخواست [ارائه] یادداشت‌ها یا مفاد مرتبطی که به نهاد عمومی مورد نظر تعلق دارد، به‌منظور تصمیم‌گیری برای حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی،
- c. درخواست اطلاعات یا اعطای اختیار به نهاد عمومی یا طرف‌های مورد نظر برای حضور به‌عنوان شاهد در حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی،
- d. اخذ سوگند از شهودی که در دادرسی غیرترافعی حل و فصل مناقشات اطلاعات عمومی اطلاعات را ارائه خواهند کرد،

۵. وضع کد اخلاقیاتی که به عموم اعلان می‌شود تا مردم بتوانند عملکرد کمیسیون اطلاعات را ارزیابی کنند.
۲. اختیار کمیسیون مرکزی اطلاعات شامل حل و فصل مناقشات اطلاعات عمومی درباره نهاد عمومی مرکزی و نهادهای عمومی استانی و/یا نهادهای ناحیه‌ای/شهری نهادهای عمومی نزد کمیسیون مرکزی اطلاعات و/یا کمیسیون تشکیل شده ناحیه‌ای/شهری اطلاعات می‌شود.
۳. اختیار کمیسیون استانی اطلاعات شامل حل و فصل مناقشات درباره نهاد عمومی استانی استان‌های مربوط می‌شود.
۴. اختیار کمیسیون ناحیه‌ای/شهری اطلاعات شامل حل و فصل مناقشات مربوط به نهادهای عمومی شهری/ناحیه‌ای شهرها/نواحی مربوط می‌شود.

بخش ششم - مسئولیت‌ها

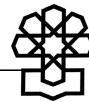
ماده (۲۸)

۱. کمیسیون مرکزی اطلاعات در برابر رئیس‌جمهور مسئول است و گزارش‌های راجع به عملکرد، وظایف و اختیارات خود را به مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی تقدیم می‌کند.
۲. کمیسیون استانی اطلاعات در برابر استاندار مسئول است و گزارش‌های راجع به عملکرد، وظایف و اختیارات خود را به مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی تقدیم می‌کند.
۳. کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات در برابر شهردار/فرماندار مسئول است و گزارش‌های راجع به عملکرد، وظایف و اختیارات خود را به مجلس نمایندگان خلق ناحیه شهرها/نواحی مورد نظر تقدیم می‌کند.
۴. گزارش‌های کامل کمیسیون اطلاعات مطابق بندهای «۱» تا «۳» برای عموم آزاد است.

بخش هفتم - دبیرخانه و مدیریت کمیسیون اطلاعات

ماده (۲۹)

۱. دبیرخانه کمیسیون موظف است از کمیسیون اطلاعات پشتیبانی اداری، مالی و مدیریتی به عمل آورد.
۲. دبیرخانه کمیسیون اطلاعات توسط دولت اداره خواهد شد.
۳. دبیرخانه کمیسیون مرکزی اطلاعات توسط دبیری اداره می‌شود که وزیر با توجه به وظیفه و اختیار خود در بخش اطلاعات و ارتباطات برپایه توصیه کمیسیون اطلاعات منصوب کرده باشد.
۴. دبیرخانه کمیسیون استانی اطلاعات توسط کارکنانی اداره می‌شود که وظیفه و اختیار بخش

- ارتباطات و اطلاعات در استان مورد نظر را دارد.
۵. دبیرخانه کمیسیون شهری/ ناحیه‌ای اطلاعات باید توسط کارکنانی اداره شود که وظیفه و اختیار بخش ارتباطات و اطلاعات در سطح شهری/ ناحیه‌ای شهرها/ نواحی مورد نظر را دارند.
۶. بودجه کمیسیون استانی و/ یا اطلاعات از محل بودجه درآمدی و هزینه‌ای تأمین می‌شود. بودجه کمیسیون استانی اطلاعات و/ یا کمیسیون شهرها/ نواحی اطلاعات از محل بودجه درآمدی و هزینه‌ای استانی و یا بودجه درآمدی و هزینه‌ای ناحیه‌ای/ شهری تأمین خواهد شد.

بخش هشتم - انتصاب و برکناری

ماده (۳۰)

۱. شرایط انتصاب اعضای کمیسیون آزادی اطلاعات عبارتند از:
- a. شهروند اندونزیایی بودن،
 - b. داشتن سلامت بدون شبیهه،
 - c. نداشتن محکومیت کیفری مستوجب ۵ سال حبس یا بیشتر،
 - d. داشتن آگاهی و درک کافی از بخش شفاف‌سازی اطلاعات عمومی به‌عنوان جزء جداناپذیر حقوق بشر و سیاست عمومی،
 - e. داشتن تجربه در فعالیتهای نهاد عمومی،
 - f. داشتن قصد کناره‌گیری از سمت کنونی در نهاد عمومی به هنگام انتصاب به‌عنوان عضو کمیسیون اطلاعات،
 - g. داشتن قصد فعالیت تمام‌وقت،
 - h. داشتن حداقل ۳۵ سال سن،
 - i. داشتن سلامت فیزیکی و ذهنی.
۲. انتخاب نامزدهای عضویت در کمیسیون اطلاعات باید به اطلاع عموم برسد.
۳. هر شخص حق دارد دیدگاه‌ها و ارزیابی خود درباره نامزدهای عضویت کمیسیون اطلاعات را طبق بند «۳» به‌همراه استدلال ابراز کند.

ماده (۳۱)

۱. هر تعداد بیشتر از ۲۱ نفر نامزد انتخاب عضویت در کمیسیون اطلاعات طبق بند «۲» ماده (۳۰)، باید توسط رئیس‌جمهور به مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی معرفی شوند.
۲. مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی موظف است اعضای کمیسیون اطلاعات را از طریق

آزمون مناسب و مطلوب گزینش کند.

۳. اعضای کمیسیون مرکزی اطلاعات که از سوی مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی گزینش شده‌اند، باید به تأیید رئیس جمهور برسند.

ماده (۳۲)

۱. حداقل ۱۰ و حداکثر ۱۵ نفر نامزد عضویت در کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون ناحیه‌ای/شهری اطلاعات، به موجب انتخاب به عمل آمده طبق بند «۲» ماده (۳۰)، باید به مجلس نمایندگان خلق استانی و/یا مجلس نمایندگان خلق شهری/ناحیه‌ای توسط استاندار و/یا شهردار/فرماندار معرفی شوند.

۲. مجلس نمایندگان خلق استانی و/یا مجلس نمایندگان خلق شهری/ناحیه‌ای باید اعضای کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات را از طریق آزمون مناسب و مطلوب گزینش کنند.

۳. اعضای کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات که توسط مجلس نمایندگان خلق استانی و/یا مجلس نمایندگان خلق شهری/ناحیه‌ای گزینش شده‌اند، باید به تأیید استاندار و/یا شهردار/فرماندار برسند.

ماده (۳۳)

اعضای کمیسیون اطلاعات باید برای یک دوره تصدی چهارساله تأیید و می‌توانند برای دوره‌های بعدی نیز منصوب شوند.

ماده (۳۴)

۱. برکناری اعضای کمیسیون اطلاعات باید برپایه حکم کمیسیون اطلاعات در سطح مورد نظر صورت گیرد. این موضوع درخصوص اعضای کمیسیون مرکزی اطلاعات، نزد رئیس‌جمهور، درخصوص اعضای کمیسیون استانی اطلاعات نزد استاندار و درخصوص اعضای کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات، نزد شهردار/فرماندار مطرح می‌شود.

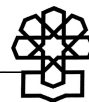
۲. اعضای کمیسیون اطلاعات به دلایل ذیل برکنار یا عضویت آنها منتفی می‌شود:

a. فوت،

b. پایان یافتن دوره تصدی،

c. استعفا،

d. برپایه تصمیم نهایی و الزام‌آور دادگاه، به ارتکاب جرم مستوجب حداقل ۵ سال حبس

محکوم شده باشد،

- e. برای بیش از یک سال، به طور پیوسته اهلیت حقوقی خود را از دست بدهد؛ یا،
- f. عمل غیراخلاقی و/ یا ناقض کد اخلاقیات برپایه قضاوت کمیسیون اطلاعات مرتکب شود.
۳. منتفی شدن عضویت که در بند «۱» آمده است، باید به موجب حکم ریاست جمهوری برای اعضای کمیسیون مرکزی اطلاعات و حکم استانداری برای اعضای کمیسیون استانی اطلاعات و/ یا کمیسیون شهری/ ناحیه‌ای اطلاعات تأیید شود.
۴. جانشینی اعضای کمیسیون اطلاعات در دوره تصدی می‌تواند توسط رئیس‌جمهور و پس از مشورت با رئیس مجلس نمایندگان خلق جمهوری اندونزی و جانشینی اعضای کمیسیون استانی اطلاعات در دوره تصدی می‌تواند توسط استاندار و پس از مشورت با رئیس مجلس نمایندگان خلق استانی و جانشینی اعضای کمیسیون اطلاعات شهری/ ناحیه‌ای در دوره تصدی می‌تواند توسط شهردار/ فرماندار و پس از مشورت با رئیس مجلس نمایندگان خلق شهری/ ناحیه‌ای انجام شود.
۵. جانشینی عضو کمیسیون اطلاعات در دوره تصدی باید به ترتیب نام بعدی فهرست نتایج حاصله از آزمون مطلوب و مناسب و برپایه گزینش عضو دوره‌ای کمیسیون اطلاعات صورت گیرد.

فصل هشتم - حل و فصل اعتراض‌ها و مناقشات در کمیسیون اطلاعات

بخش نخست - اعتراض‌ها

ماده (۳۵)

۱. متقاضیان اطلاعات عمومی می‌توانند برپایه استدلال‌های ذیل و به‌طور مکتوب نزد مقام ارشد ذی‌صلاح مدیریت اطلاعات و مستندسازی اعتراض کنند:
- a. رد درخواست اطلاعات برپایه استدلال استثنای مندرج در ماده (۱۷)،
- b. تأمین نشدن اطلاعات دوره‌ای مندرج در ماده (۹)،
- c. درخواست اطلاعات پاسخ داده نشود،
- d. درخواست اطلاعات به‌طور مناسب پاسخ داده نشود،
- e. درخواست اطلاعات دریافت نشود،
- f. هزینه قابل توجهی برای تحصیل اطلاعات تحمیل شود؛ و/ یا،
- g. انتقال اطلاعاتی که نسبت به دوره مقرر در این قانون زمان بیشتری می‌برد.
۲. استدلال به‌عمل آمده برپایه بند «۱» «b» تا «g» از طریق ملاحظه هر دو طرف قابل حل و فصل است.

ماده (۳۶)

۱. متقاضیان اطلاعات عمومی باید ظرف ۳۰ روز پس از رخداد اشاره شده در استدلال مطابق بند «۱» ماده (۳۵) اعتراض خود را تسلیم کنند.
۲. مقام ارشد ذیصلاح مندرج در بند «۱» ماده (۳۵) باید ظرف ۳۰ روز پس از دریافت اعتراض متقاضی اطلاعات عمومی پاسخ دهد.
۳. اگر مقام ارشد ذیصلاح مندرج در بند «۱» ماده (۳۵) از تصمیم اتخاذ شده توسط مسئول مربوط پشتیبانی می‌کند، باید استدلال‌های مکتوب خود را پیوست درخواست کند.

بخش دوم - حل و فصل مناقشات از طریق کمیسیون اطلاعات**ماده (۳۷)**

۱. هرگاه پاسخ مقام ارشد مدیریت اطلاعات و مستندسازی در فرایند اعتراض رضایت‌بخش نیست، اقدام برای حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی باید به پیشنهاد کمیسیون مرکزی اطلاعات و/یا کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات به فراخور صلاحیت هر یک صورت پذیرد.
۲. اقدام برای حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی باید ظرف ۱۴ روز پس از دریافت پاسخ مکتوب از مقام ارشد مندرج در بند «۲» ماده (۳۶) صورت پذیرد.

ماده (۳۸)

۱. کمیسیون مرکزی اطلاعات و/یا کمیسیون استانی اطلاعات و/یا کمیسیون شهری/ناحیه‌ای اطلاعات باید کوشش برای حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی از طریق میانجیگری و/یا دادرسی غیرترافی را ظرف ۱۴ روز کاری پس از دریافت درخواست حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی آغاز کند.
۲. فرایند حل و فصل مناقشه مندرج در بند «۱» باید ظرف یکصد روز کاری اتمام یابد.

ماده (۳۹)

- تصمیم کمیسیون اطلاعات که برپایه اجماع ناشی از میانجیگری اتخاذ شده است، نهایی و الزام‌آور خواهد بود.

فصل نهم - پروتکل قضایی کمیسیون

بخش نخست - میانجیگری

ماده (۴۰)

۱. حل و فصل مناقشات از طریق میانجیگری به اختیار طرفین و داوطلبانه است.
۲. حل و فصل مناقشه از طریق میانجیگری می‌تواند درخصوص مشکلاتی به عمل آید که در بندهای «ا»، «ب» تا «g» قید شده است.
۳. اجماع طرفین در فرایند میانجیگری باید در قالب تصمیم‌گیری میانجیگرانه کمیسیون اطلاعات نهادینه شود.

ماده (۴۱)

در فرایند میانجیگری، اعضای کمیسیون نقش میانجیگر را ایفا خواهند کرد.

بخش دوم - دادرسی

ماده (۴۲)

حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی از طریق دادرسی غیرترافعی توسط کمیسیون اطلاعات تنها در صورتی انجام خواهد شد که اعلام شود اقدامات میانجیگری نسبت به یک یا هر دو طرف دعوا با شکست مواجه شده یا هر دو طرف از چنین ملاحظه‌ای خودداری کنند.

ماده (۴۳)

۱. نشست کمیسیون اطلاعات که درخصوص پرونده تحقیق و راجع به آن تصمیم‌گیری می‌کند، باید حداقل با حضور ۳ عضو کمیسیون تشکیل شود، اما تعداد اعضا باید فرد باشد.
۲. نشست کمیسیون اطلاعات باید برای عموم آزاد باشد.
۳. چنانچه تحقیق از اسنادی صورت می‌پذیرد که مشمول استثنای ماده (۱۷) می‌شوند، باید غیرعلنی بودن آن به آگاهی عموم برسد.
۴. اعضای کمیسیون اطلاعات موظفند اسناد مشمول بند «۳» را سری نگه دارند.

بخش سوم - تحقیق

ماده (۴۴)

۱. در جایی که کمیسیون اطلاعات درخواست حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی را دریافت می‌کند، باید نسخه‌ای از درخواست را به طرف مقابل ارائه دهد.
۲. طرف مقابل مندرج در بند «۱»، مدیر نهاد عمومی یا مقام ذیصلاح منصوبی است که اطلاعات متعلق به او در فرایند تحقیق استماع می‌شود.
۳. کمیته اطلاعات می‌تواند تعیین کند که اطلاعات را به‌طور شفاهی یا کتبی به طرف مقابل مندرج در بند «۲» ارائه دهد.
۴. متقاضی اطلاعات عمومی و طرف مقابل می‌توانند نمایندگان ویژه‌ای را برای این کار تعیین کنند.

بخش چهارم - دلایل

ماده (۴۵)

۱. نهاد عمومی باید برای پشتیبانی از تصمیم خود به‌منظور عدم ارائه اطلاعات برپایه استدلال‌های مندرج در مواد (۱۷) و بند «۱» «b» ۳۵ دلیل ارائه کند.
۲. اگر متقاضی اطلاعات عمومی درخواست حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی را طبق بند «۱» «b» تا «g» ماده (۳۵) ارائه کند، نهاد عمومی باید برای پشتیبانی از موضع خود دلیل اقامه کند.

بخش پنجم - تصمیم کمیسیون اطلاعات

ماده (۴۶)

۱. تصمیم کمیسیون اطلاعات مبنی بر اعطای حق یا رد دسترسی به تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده، شامل یکی از دو موضوع ذیل خواهد بود:
 - a. رد تصمیم مقام ارشد نهاد عمومی و تصمیم‌گیری راجع به ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده توسط متقاضی اطلاعات عمومی برپایه تصمیم کمیسیون اطلاعات؛ یا،
 - b. تأیید تصمیم مقام ارشد ذیصلاح مدیریت اطلاعات و مستندسازی برای عدم ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده مندرج در ماده (۱۷)،
۲. تصمیم کمیسیون اطلاعات درباره اعتراض طبق بندهای «۱» «b» تا «g» ماده (۳۵)، شامل یکی از دستورهای ذیل خواهد شد:
 - a. دستور به مقام ذیصلاح مدیریت اطلاعات و مستندسازی برای انجام وظیفه خود طبق این قانون،

- b. دستور به نهاد عمومی برای انجام وظیفه راجع به دوره زمانی ارائه اطلاعات طبق ضوابط این قانون؛ یا،
- c. تأیید تصمیم مقام ارشد نهاد عمومی یا تصمیم راجع به هزینه مرور و/یا کپی برداری از اطلاعات.
۳. تصمیم کمیسیون اطلاعات در نشست علنی به آگاهی عموم خواهد رسید، مگر اینکه تصمیم اتخاذ شده درباره اطلاعات استثنا شده باشد.
۴. کمیسیون اطلاعات موظف است کپی تصمیم خود را به طرفین مناقشه ارائه دهد.
۵. چنانچه دیدگاه مغایری در میان اعضای کمیسیون در تصمیم‌گیری وجود دارد، باید دیدگاه مذکور به تصمیم اتخاذ شده پیوست و به بخش جداناپذیر تصمیم تبدیل شود.

فصل دهم - رسیدگی قضایی و تجدیدنظرخواهی

بخش نخست - رسیدگی قضایی

ماده (۴۷)

۱. چنانچه طرف دعوا نهاد عمومی دولتی باشد، رسیدگی قضایی نزد دیوان حکومتی اداری^۱ انجام خواهد شد.
۲. اگر طرف دعوا نهاد عمومی غیر از نهاد عمومی دولتی مندرج در بند «۱» باشد، رسیدگی قضایی در دادگاه عمومی انجام خواهد شد.

ماده (۴۸)

۱. ثبت دادخواست دعوی قانونی مندرج در بندهای «۱» و «۲» ماده (۴۷) تنها در صورتی امکان‌پذیر است که یک یا هر دو طرف مناقشه به‌طور مکتوب ظرف ۱۴ روز پس از دریافت تصمیم اتخاذ شده برپایه دادرسی کمیسیون اطلاعات اعلام کنند نمی‌توانند آن را بپذیرند.
۲. چنانچه اطلاعات استثنا شده موضوع دعوا باشد، نشست‌های کمیسیون اطلاعات غیرعلنی برگزار خواهد شد.

ماده (۴۹)

۱. تصمیم دیوان حکومتی اداری درخصوص حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی راجع به اعطا یا رد حق دسترسی به تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده، حاوی یکی از بیانات ذیل خواهد بود:

1. State Administration Court

a. رد تصمیم کمیسیون و/ یا دستور نهاد عمومی مبنی بر:
b. ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده به درخواست‌کننده اطلاعات عمومی؛ یا،
c. خودداری از ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده به درخواست‌کننده اطلاعات عمومی

d. تأیید تصمیم کمیسیون اطلاعات و/ یا دستور نهاد عمومی مبنی بر:
e. ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده به متقاضی اطلاعات عمومی؛ یا،
f. خودداری از ارائه تمام یا بخشی از اطلاعات درخواست شده به متقاضی اطلاعات عمومی.
۲. تصمیم دیوان حکومتی اداری یا دادگاه عمومی درخصوص حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی موضوع اعتراض‌های مندرج در بند «۱» «b» تا «g» ماده (۳۵) حاوی یکی از بیانات ذیل خواهد بود:
a. دستور به مقام ذیصلاح مدیریت اطلاعات و مستندسازی برای عمل به الزام مقرر در این قانون و/ یا دستور به نهاد عمومی برای عمل به الزام [رعایت] دوره زمانی در ارائه اطلاعات مقرر در این قانون،

b. رد درخواست متقاضی اطلاعات عمومی؛ یا،
c. تعیین هزینه کپی‌برداری از اطلاعات.
۳. دیوان حکومتی اداری یا دادگاه عمومی باید نسخه‌های احکام صادره را برای طرفین مناقشه ارسال کند.

بخش دوم - تجدیدنظر خواهی

ماده (۵۰)

طرف دعوایی که تصمیم دیوان حکومتی اداری یا دادگاه عمومی را نمی‌پذیرد، حق دارد ظرف ۱۴ روز پس از دریافت تصمیم دیوان حکومتی اداری یا دادگاه عمومی نزد دیوان عالی^۱ تجدیدنظر خواهی کند.

فصل یازدهم - ضمانت اجرای کیفری

ماده (۵۱)

هر شخصی که عمداً از اطلاعات عمومی به‌نحو غیرقانونی استفاده کند، به حداکثر یک سال حبس و/ یا حداکثر جزای نقدی پنج میلیون روپیه محکوم خواهد شد.

ماده (۵۲)

نهاد عمومی که عمداً اطلاعات عمومی را به شکل اطلاعات عمومی دوره‌ای، اطلاعات عمومی که باید فوراً اعلام شود، اطلاعات عمومی که باید در هر زمان در دسترس قرار گیرد و/ یا اطلاعات عمومی که باید برپایه درخواست‌های قانونی ارائه شود، تأمین، ارائه و/ یا منتشر نکند و سبب وارد آمدن پیامد زیان‌بار به دیگران شود، به حداکثر یک سال حبس و/ یا حداکثر پنج میلیون روپیه جزای نقدی محکوم خواهد شد.

ماده (۵۳)

هر شخصی که عمداً و به‌طور غیرمجاز اسناد اطلاعات عمومی موجود در رسانه تحت حفاظت دولت و/ یا رسانه مرتبط با منافع عمومی را تخریب کند، آسیب برساند و/ یا پنهان کند، به حداکثر ۲ سال حبس و/ یا جزای نقدی حداکثر ۱۰ میلیون روپیه محکوم خواهد شد.

ماده (۵۴)

۱. هر شخصی که عمداً و به‌طور غیرمجاز به اطلاعات استثنای شده مندرج در بندهای «a, b, d, f, g, h, i» و «j» ماده (۱۷) دسترسی یابد و/ یا به‌دست آورد و یا ارائه کند، به حداکثر ۲ سال حبس و/ یا جزای نقدی حداکثر ۱۰ میلیون روپیه محکوم خواهد شد.

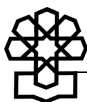
۲. هر شخصی که عمداً و به‌طور غیرمجاز به اطلاعات استثنای شده مندرج در بندهای «c» و «e» دسترسی یابد و/ یا به‌دست آورد و/ یا ارائه کند، به حداکثر ۳ سال حبس و/ یا جزای نقدی حداکثر ۲۰ میلیون روپیه محکوم خواهد شد.

ماده (۵۵)

هر شخصی که عمداً اطلاعات عمومی نادرست یا گمراه‌کننده را تولید کند و سبب وارد آمدن پیامدهای زیان‌بار به سایرین شود، به حداکثر یک سال حبس و/ یا جزای نقدی حداکثر ۵ میلیون روپیه محکوم خواهد شد.

ماده (۵۶)

موارد نقض مستوجب ضمانت اجرای کیفری این قانون که مشمول ضمانت اجرای کیفری سایر قوانینی می‌شود که ماهیت خاص‌تری دارند، مشمول مجازاتی خواهند شد که قانون خاص‌تری در مورد آنها وجود دارد.

ماده (۵۷)

کیفرخواست صادره مطابق این قانون در دادگاه کیفری ثبت و رسیدگی خواهد شد.

فصل دوازدهم - مقررات استانی**ماده (۵۸)**

مقررات بیشتر درباره وضع هزینه‌های کمتر از سوی نهادهای عمومی دولتی به موجب آیین‌نامه‌های دولتی وضع خواهد شد.

فصل سیزدهم - مقررات مقطعی**ماده (۵۹)**

کمیسیون مرکزی اطلاعات باید ظرف یک سال از تصویب این قانون تشکیل شود.

ماده (۶۰)

کمیسیون استانی اطلاعات باید ظرف ۲ سال از تصویب این قانون تشکیل شود.

ماده (۶۱)

از زمان لازم‌الاجرا شدن این قانون، نهادهای عمومی باید وظایفشان را برپایه آن انجام دهند.

ماده (۶۲)

آیین‌نامه‌های دولتی مربوط باید تا زمان لازم‌الاجرا شدن این قانون وضع شوند.

فصل چهاردهم - سرنوشت مقررات موجود مرتبط با این قانون**ماده (۶۳)**

از زمان لازم‌الاجرا شدن این قانون، تمامی آیین‌نامه‌های قانونی مربوط به تحصیل اطلاعاتی که وجود دارند، تا زمانی که مانع اجرای این قانون نباشند و به‌موجب آن جایگزین نشوند، معتبر خواهند بود.

ماده (۶۴)

۱. این قانون پس از ۲ سال از زمان انتشار لازم‌الاجرا خواهد بود.
۲. تصویب و تأیید آیین‌نامه‌های دولتی، رهنمود فنی، جامعه‌پذیری، امکانات و زیرساخت‌ها و سایر امور مربوط به آماده‌سازی [بستر] اجرای این قانون باید ظرف ۲ سال از زمان انتشار آن پایان یابد. به این ترتیب، هر شخصی که از سوی این قانون رسمیت یافته، موظف است آن را با نشر در روزنامه رسمی جمهوری اندونزی در دسترس عموم قرار دهد. در تاریخ ۳۰ آوریل ۲۰۰۸ توسط رئیس جمهور اندونزی تأیید شد. در تاریخ ۳۰ آوریل ۲۰۰۸ توسط وزیر دادگستری و حقوق بشر^۱ جمهوری اندونزی تصویب شد. روزنامه رسمی جمهوری اندونزی، سال ۲۰۰۸، شماره ۶۱

**شرح قانون جمهوری اندونزی، شماره ۱۴، سال ۲۰۰۸، راجع به شفاف‌سازی
اطلاعات عمومی**

۱. کلیات

بند «F» اصل ۲۸ قانون اساسی ۱۹۴۵ اشعار می‌دارد هر شخص حق دارد به‌منظور توسعه محیط شخصی و اجتماعی‌اش، اطلاعات کسب و ارتباط برقرار کند و حق دارد اطلاعات را با به‌کارگیری تمامی انواع راه‌های در دسترس جست‌وجو کند، به‌دست آورد، تملک، ذخیره یا پردازش کند و انتقال دهد. به‌منظور تضمین دسترسی اشخاص به اطلاعات، ضروری است قانونی راجع به شفافیت اطلاعات عمومی تصویب شود. این اقدام باید به‌طور پیشینه انجام شود، زیرا شفاف‌سازی اطلاعات عمومی یک حق بشری اساسی در جامعه مردم‌سالار است.

یک عنصر مهم در شفاف‌سازی سازمان حاکمیت، حق مردم در دستیابی به اطلاعات طبق مقررات قانونی است. حق [دستیابی] به اطلاعات اهمیت زیادی دارد، زیرا شفاف‌سازی بیشتری را درخصوص سازمان حاکمیت برای مردم فراهم می‌سازد و حاکمیت در وضعیت پاسخ‌گویی بیشتری قرار می‌گیرد. حقوق اشخاص در تحصیل اطلاعات با رشد کیفی مشارکت عمومی در فرایند تصمیم‌گیری عمومی نیز ارتباط دارد. مشارکت عمومی بدون تضمین شفافیت اطلاعات عمومی بی‌فایده است.

وجود قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی به‌منزله مبنای قانونی اهمیت بیشتری دارد، زیرا با

موضوعات ذیل ارتباط دارد:

۱. دسترسی اشخاص به اطلاعات،

۲. الزام نهاد عمومی به ارائه و خدمت‌رسانی فوری به‌موقع، ارزان و ساده اطلاعات درخواست شده،

۳. مضیق و محدود بودن اطلاعات عمومی درخواست شده،

۴. الزام نهاد عمومی به سازماندهی نظام مستندسازی و خدمات اطلاعات.

نهاد عمومی شامل دستگاه‌های اجرایی، تقنینی و قضایی و سایر دستگاه‌هایی می‌شود که کارکردها و وظایف اصلی‌شان به عملیات دولتی مربوط می‌شود و تمام یا بخشی از بودجه‌شان از محل بودجه درآمد و هزینه حکومتی و/یا بودجه درآمد و هزینه ناحیه‌ای یا کمک‌های عمومی و/یا خارجی تأمین می‌شود. با سازماندهی سازوکار و اصل شفافیت، حکمرانی خوب و مشارکت و پاسخ‌گویی عمومی به‌منزله یکی از شرایط تحقق اصل مردم‌سالاری برپا خواهد شد. با دسترسی آزادانه مردم به اطلاعات، امیدواریم نهاد عمومی به پاسخ‌گویی و ارائه خدمات بیشینه به مردم گرایش یابد. به این ترتیب، تحقق دولت شفاف تسریع خواهد شد که یک اقدام راهبردی برای پیشگیری از فساد،^۱ برخورد^۲ و تبارگماری^۳ و تحقق حکمرانی خوب خواهد بود.

۲. [شرح] ماده به ماده

ماده (۱) نیاز به‌شرح ندارد.

ماده (۲)

- بند «۱» نیاز به‌شرح ندارد.

- بند «۲» نیاز به‌شرح ندارد.

- بند «۳» «به‌موقع»^۴ به معنای انجام درخواست اطلاعات به‌هنگامی است که قانون و مقررات پیش‌بینی کرده است. «شیوه آسان»^۵ به معنای در دسترس بودن آسان اطلاعات درخواست شده در رویه و آسانی درک آن است. «ارزان»^۶ به معنای هزینه متناسب برپایه معیار عمومی هزینه است. بند «۴» «پیامدی که بروز خواهد یافت»^۷ به معنای پیامدی است که نگرانی ملی مورد حمایت این قانون را در صورت علنی شدن اطلاعات برانگیزد. اطلاعات برپایه نگرانی عمومی به دو دسته آشکار^۸ و بسته^۹ تقسیم می‌شود. اگر تنها نگرانی عمومی حمایت شده تنها به اطلاعات بسته مربوط می‌شود، باید سری یا بسته تلقی شود.

1. Corruption
2. Collision
3. Nepotism
4. Timely
5. Simple Way
6. Inexpensive
7. Consequence That Will Emerge
8. Open
9. Close

مواد (۳) تا (۵) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۶)

- بند «۱» نیاز به شرح ندارد.

- بند «۲» نیاز به شرح ندارد.

- بند «۳» نیاز به شرح ندارد.

a. «زیان‌بار برای حاکمیت»^۱ به معنای زیان دیدن قلمرو حاکمیتی، تمامیت جمهوری اندونزی و سلامت جامعه از زیان‌های ملی و تمامیت حاکمیتی است. مقررات بیشتر راجع به اطلاعات زیان‌بار برای دولت توسط کمیسیون اطلاعات وضع خواهد شد.

b. «رقابت کسب‌وکار ناسالم»^۲ به معنای رقابت میان شاغلان در فعالیتهای تولیدی و/یا ارائه کالا و/یا خدمات و/یا خدمات بازاریابی که به شکل غیرمنصفانه یا غیرمجاز انجام یا مانع رقابت در کسب‌وکار می‌شود. مقررات بیشتر درباره اطلاعات راجع به رقابت ناسالم کسب‌وکار توسط کمیسیون اطلاعات وضع خواهد شد.

- بند «c» نیاز به شرح ندارد.

d. «وضعیت محرمانه»^۳ به معنای محرمانگی ناظر به وضعیت نهاد عمومی یا سایر وظایف حاکمیتی که طبق مقررات قانونی بیان می‌شود.

e. «اطلاعات عمومی درخواست شده، مدیریت یا مستندسازی نشده باشد» به این معناست که نهاد عمومی، اطلاعات را مدیریت یا مستند نکرده باشد.

مواد (۷) و (۸) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۹)

- بند «۱» «دوره‌ای»^۴ به معنای مرتب، منظم و در زمان متناوب است.

- بند «۲»

a. «اطلاعات مرتبط با اطلاعات عمومی»^۵ به معنای اطلاعات راجع به موجودیت، پرسنل سازمان، اهداف و فعالیتهای بخشی و سایر مواردی که مطابق مقررات قانونی رایج مشمول اطلاعات عمومی می‌شود.

b. «فعالیتها و اجرای نهاد عمومی مورد نظر» به معنای وضعیت نهاد عمومی، شامل توفیق و توانایی آن است.

1. Harmful to State
2. Unhealthy Business Competition
3. Status Confidentiality
4. Periodically
5. Information Related to Public Institution

- بندهای «c» و «d» و شماره‌های ۳ تا ۶ نیاز به شرح ندارند.

ماده (۱۰)

- بند «۱» «فوری»^۱ به معنای زمان کنونی است.

- بند «۲» و مواد (۱۱) تا (۱۳) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۱۴)

بندهای «a» تا «g» نیاز به شرح ندارند.

h.

۱. «شفافیت»^۲ به معنای شفاف کردن فرایند تصمیم‌گیری و ارائه محتوا و اطلاعات مربوط به شرکت است.

۲. «استقلال»^۳ به معنای مدیریت حرفه‌ای شرکت بدون تعارض منافع و تأثیرپذیری غیرقانونی از دیگران و اصل سلامت شرکت است.

۳. «پاسخ‌گویی»^۴ به معنای آشکاری کارکرد، سازماندهی، مسئولیت شرکت به منظور کارآمدی مدیریت شرکت است.

۴. «مسئولیت»^۵ به معنای توازن مدیریتی شرکت و مقررات قانونی و اصل سلامت شرکت است.

۵. «تناسب»^۶ به معنای انصاف در استیفای حقوق ذی‌نفع در قرارداد و مقررات قانونی است.

- بندهای «i» تا «m» نیاز به شرح ندارند.

n. «قانون مرتبط با شرکت‌های دولتی / شرکت‌های ناحیه‌ای»^۷ به معنای قانون شماره ۱۹ سال

۲۰۰۳ جمهوری اندونزی راجع به شرکت‌های دولتی، قانون شماره ۴۰ سال ۲۰۰۷ جمهوری اندونزی راجع به شرکت‌های محدود و قوانین راجع به بخش کسب‌وکار، شرکت دولتی و شرکت ناحیه‌ای است.

ماده (۱۵)

بندهای «a» تا «f» نیاز به شرح ندارند.

g. «قانون راجع به جناح‌های سیاسی»^۸ به معنای قانون جناح‌های سیاسی جمهوری اندونزی است.

-
1. Immediately
 2. Transparency
 3. Independence
 4. Accountability
 5. Responsibility
 6. Appropriateness
 7. Act Related to State Owned Corporations/Region Owned Corporations
 8. Law Concerning Political Parties

ماده (۱۶)

«سازمان مردم‌نهاد»^۱ به معنای مجموعه سازمانی حقوقی و غیرحقوقی است که مشتمل بر اجتماع، سازمان غیردولتی و کسب‌وکار غیردولتی می‌شود که تمام یا بخشی از آن از محل بودجه درآمد و هزینه دولتی و/یا بودجه درآمد و هزینه ناحیه‌ای یا کمک‌های عمومی و/یا خارجی تأمین می‌شود.

ماده (۱۷)

- بندهای «a» و «b» نیاز به شرح ندارند.

(c)

۱. «اطلاعات مرتبط با نظام دفاع ملی»^۲ به معنای اطلاعات راجع به موضوعات ذیل است:
 ۱. زیرساخت دفاعی راجع به نظام ارتباطات راهبرد دفاعی، نظام پشتیبان راهبرد دفاعی، مرکز راهنمایی و کنترل عملیات نظامی،
 ۲. عملیات نظامی برپایه برنامه عملیات نظامی، فرمان و کنترل عملیات نظامی، توانایی واحد عملیات نظامی، تدبیر عملیات نظامی، سطح و زمان تدبیر عملیات نظامی، توانایی، موقعیت و تحلیل وضعیت فیزیکی و عملکرد دشمن،
 ۳. نظام تسلیحاتی^۳ برپایه فنون عملیاتی ویژه تسلیحات نظامی، اجرا و قابلیت فن عملیاتی تسلیحات نظامی، نامطمئن بودن نظام تسلیحات نظامی و ساختار آن.
۲. بندهای «۲» تا «۵» نیاز به شرح ندارند.
۶. «نظام کدگذاری حاکمیت»^۴ به معنای تمامی موارد مرتبط با امنیت اطلاعات محرمانه ملی است که مشتمل بر داده‌ها و اطلاعات راجع به محتوای کدگذاری و تحت وب، شیوه و فن کدگذاری، بهره‌برداری از آن و همچنین جست‌وجوی فعالیت‌های سایر طرف‌های کدگذار اطلاعات می‌شود که داده‌ها و کدگذاری محتوای اطلاعات، جست‌وجو و تحلیل اقدامات، منبع کدگذاری اطلاعات و تحلیل و کدگذاری شخصی را دربرمی‌گیرد که مدیریت کرده است.
۷. «نظام خبرگیری حاکمیت»^۵ به معنای نظام خبرگیری ضابطه‌مندی است که به صورت مرحله‌ای و به منظور هماهنگ‌سازی کارآمد، اثربخش، هم‌افزا و حرفه‌ای عمل می‌کند تا تمامی اشکال و الگوهای بالقوه زیان‌بار را پیش‌بینی کند و تحلیل دقیق، سریع، نوعی و مرتبط با راهبرد و سیاست ملی ارائه دهد.

- بندهای «d» تا «h» نیاز به شرح ندارند.

1. Non-governmental Organizations
2. Information Related to the System of the State Defense
3. Weaponry System
4. State Encoding System
5. State Intelligent System

۱. «یادداشت سری»^۱ به معنای یادداشت‌ها یا نامه‌های میان یا درون نهادهای عمومی است که به هیچ‌کس جز نهاد عمومی به هنگام برقراری ارتباط با نهاد عمومی تخصیص نمی‌یابد و هنگامی که گشوده می‌شود، باید در موارد ذیل و طبق فرایند مقرر تخریب شود:

۱. استقلال، شجاعت و راستگویی به هنگام اظهار، ارتباط یا مبادله دیدگاه‌ها در فرایند تصمیم‌گیری لطمه می‌بیند.

۲. خط‌مشی موفقیت در اثر اظهار پیش از موعد متوقف می‌شود.

۳. موفقیت در فرایند مذاکرات در حال اجرا یا انجام شده سلب می‌شود.

- بند «ج» و مواد (۱۸) تا (۲۲) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۲۳)

«مستقل»^۲ به معنای مستقل در اعمال اختیار، وظیفه و عملکردی که شامل تصمیم‌گیری در مناقشه اطلاعات عمومی طبق این قانون، انصاف، نگرانی عمومی و [حفظ] تمامیت حاکمیت جمهوری اندونزی می‌شود.

«دادرسی غیرترافیعی»^۳ به معنای حل و فصل قضایی مناقشه در خارج از دادگاه است که حکم

آن با حکم قضایی برابری می‌کند.

مواد (۲۴) و (۲۵) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۲۶)

شماره ۱ نیاز به شرح ندارد.

۲. «a» (آیین حل و فصل مناقشه»^۴ به معنای آیین دادرسی در حوزه حل و فصل مناقشه

اطلاعات است که توسط کمیسیون اطلاعات به عمل می‌آید.

بندهای «b» و «c» و شماره ۳ نیاز به شرح ندارند.

ماده (۲۷)

۱. بندهای «a» تا «d» نیاز به شرح ندارند.

e. «کد اخلاقیات»^۵ به معنای دستورالعمل رفتاری است که هر عضو کمیسیون اطلاعات را به

آنچه کمیسیون مرکزی اطلاعات مقرر کرده پایبند می‌کند.

- شماره‌های ۲ تا ۴ و ماده (۲۸) نیاز به شرح ندارند.

1. Secret Memoranda
2. Independent
3. Non-Litigation Adjudication
4. Procedure for the Settlement of Conflict
5 Code of Ethics

ماده (۲۹)

۱. «دبیرخانه کمیسیون»^۱ به معنای نهاد بخش رسمی دولتی است که در حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات مطابق مقررات قانونی حاکم انجام وظیفه می‌کند.
۲. «دولت»^۲ به معنای وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات است.
- شماره‌های ۳ تا ۶ نیاز به شرح ندارند.

ماده (۳۰)

- بندهای «a» تا «h» شماره ۱ نیاز به شرح ندارند.
- a. «سلامت فیزیکی و ذهنی»^۳ با نامه رسمی صادره از سوی ارزیاب رسمی سلامت منصوب از سوی دولت قابل اثبات است.

- «شفاف»^۴ به معنای اطلاعات فرایند جذب نیرو در هر سطح است که باید به اطلاع عموم برسد.
- «راستگویی»^۵ به معنای انجام منصفانه و بدون تبعیض فرایند جذب نیرو مطابق این قانون است.
- «نوعی»^۶ به این معناست که فرایند جذب نیرو باید برپایه معیار مقرر در این قانون باشد.
- شماره‌های ۲ تا ۴ و مواد (۳۱) تا (۳۳) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۳۴)

- شماره ۱ و بندهای «a» تا «e» شماره ۲ نیاز به شرح ندارند.
- f. «نقض کد اخلاقیات» به معنای نقض درجه و اعتبار و/یا لطمه به استقلال و اعتبار کمیسیون اطلاعات است.

۳. نیاز به شرح ندارد.

۴. «جانشینی اعضای کمیسیون اطلاعات طی دوره تصدی»^۷ به معنای انتخاب عضو جدید کمیسیون اطلاعات به منظور جایگزینی با عضو مستعفی کمیسیون اطلاعات مطابق بند «۱» ماده (۳۵) و پیش از اتمام دوره تصدی است.

۵. نیاز به شرح ندارد.

ماده (۳۵)

۱. اعتراض‌های مکتوب به مقام ارشد مدیریت اطلاعات و مستندسازی، حداقل شامل نام و/یا نهاد کاربر اطلاعات، دلیل اعتراض، هدف از به‌کارگیری اطلاعات و موضع درخواست اطلاعات می‌شود.

1. Commission Secretariat

2. Government

3. Physically and Mentally Healthy

4. Transparent

5. Honest

6. Objective

7. Substitution of Members of Information Commission During the Term of Office

«مقام مدیریت اطلاعات و مستندسازی»^۱ به معنای مقام ارشد اداری است.

- بندهای «a» و «b» نیاز به شرح ندارند.

c. «پاسخ‌گفته»^۲ به معنای پاسخ نهاد عمومی برپایه ارائه خدمات و طبق فن خدمات‌رسانی

اطلاعات عمومی مقرر است.

- بندهای «d» تا «g»، شماره ۲ و ماده (۳۶) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۳۷)

۱. اقدام برای حل و فصل مناقشه اطلاعات عمومی توسط کمیسیون اطلاعات، پس از طی فرایند

اعتراض نزد مقام ارشد مدیریت اطلاعات و مستندسازی انجام می‌شود.

- شماره ۲ و مواد (۳۸) تا (۴۶) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۴۷)

۱. دادخواهی اداری مبتنی بر قانون، از نهاد عمومی دولتی و در رابطه با خط‌مشی اداره

حکومت صورت می‌گیرد که از سوی دیوان اداری حکومتی سازماندهی شده و برپایه این قانون

به‌عنوان مرجع قضایی اداری حکومتی عمل می‌کند.

- شماره ۲ و مواد (۴۸) تا (۵۰) نیاز به شرح ندارند.

ماده (۵۱)

مجازات مندرج در این ماده شامل همه مردم، اجتماعات، اشخاص حقوقی و نهادهای دولتی

مطابق این قانون می‌شود.

ماده (۵۲)

ضمانت اجراهای کیفری شرکت‌ها شامل عوامل ذیل می‌شود:

الف) مؤسسه حقوقی، شرکت، اجتماع یا بنیاد،

ب) کسی که دستور ارتکاب جرم را صادر کرده یا هر کسی که به‌عنوان سرکرده مجرمان عمل

کرده است؛ یا،

پ) هر دو گزینه الف و ب.

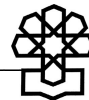
ماده (۵۳)

مجازات مندرج در این ماده شامل همه مردم، اجتماعات، اشخاص حقوقی و نهادهای دولتی

مطابق این قانون می‌شود.

1. Information and Documentaion Management Authority

2. Responded

ماده (۵۴)

۱. مجازات مندرج در این بند شامل همه مردم، اجتماعات، اشخاص حقوقی و نهادهای دولتی مطابق این قانون می‌شود.

۲. مجازات مندرج در این بند شامل همه مردم، اجتماعات، اشخاص حقوقی و نهادهای دولتی مطابق این قانون می‌شود.

ماده (۵۵)

مجازات مندرج در این ماده شامل همه مردم، اجتماعات، اشخاص حقوقی و نهادهای دولتی مطابق این قانون می‌شود.

مواد (۵۶) تا (۶۴) نیاز به شرح ندارند.

به روزنامه رسمی جمهوری اندونزی به شماره ۴۸۴۶ پیوست شد.

شناسنامه گزارش

شماره مسلسل: ۹۶۰۶

عنوان گزارش: آشنایی با قانون شفاف‌سازی اطلاعات عمومی جمهوری آندونزی

نام دفتر: مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین

ترجمه: امیرحسین جلالی فراهانی

ناظر علمی: رضا باقری اصل

متقاضی: معاونت پژوهشی

ویراستار تخصصی: —

ویراستار ادبی: —

واژه‌های کلیدی و معادل انگلیسی آنها: —

تاریخ انتشار: ۱۳۸۸/۱/۳۰